

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Judicial da Comarca de Lisboa — Juízo Local Cível de Lisboa — Juiz 18 (Portugal) den 31. januar 2019 — LE mod Transportes Aéreos Portugueses, SA

(Sag C-74/19)

(2019/C 148/17)

Processprog: portugisisk

Den forelæggende ret

Tribunal Judicial da Comarca de Lisboa — Juízo Local Cível de Lisboa — Juiz 18

Parter i hovedsagen

Sagsøger: LE

Sagsøgt: Transportes Aéreos Portugueses, SA

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er den omstændighed, at en passager under en flyvning bider andre passagerer og overfalder besætningsmedlemmer, der forsøger at berolige den pågældende — hvilket ifølge flyets kaptajn begrundes, at flyet sætter kursen mod den nærmeste lufthavn for at sætte den pågældende passager af og losse dennes bagage, hvorefter flyet ankommer forsinket til bestemmelsesstedet — omfattet af begrebet »usædvanlige omstændigheder«, som er nævnt i 14. betragtning til forordning (EF) nr. 261/2004 ⁽¹⁾?
- 2) Kan luftfartsselskabet fritages for ansvaret for en forsinket flyafgang ved returflyvningen, hvor den passager, som har indgivet en klage (nu sagsøger), boarder, som følge af en »usædvanlig omstændighed«, som opstår på det samme flys udrejse, som gennemføres umiddelbart inden returflyvningen?
- 3) For så vidt angår artikel 5, stk. 3, i forordning nr. 261/2004: traf luftfartsselskabet (nu sagsøgte) alle forholdsregler, der med rimelighed kunne træffes, uden at det på trods heraf var muligt at forhindre forsinkelsen, idet luftfartsselskabet på baggrund af en undersøgelse konkluderede, at afsendelsen af et nyt fly ikke ville forhindre den allerede opståede forsinkelse, og transitpassageren (nu sagsøgeren) blev henvist til den følgende dags flyvning, eftersom nævnte selskab kun havde én daglig flyvning til passagerens endelige bestemmelsessted?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11.2.2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 (EUT 2004, L 46, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litauen) den 4. februar 2019 — E. E.

(Sag C-80/19)

(2019/C 148/18)

Processprog: litauisk

Den forelæggende ret

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Parter i hovedsagen

Appellant: E. E.

Andre procesdeltagere i kassationssagen: Kauno miesto 4-ojo notaro biuro notarė og K.-D. E.

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Anses en situation som den i den foreliggende sag — hvor en litauisk statsborger, hvis sædvanlige opholdssted på dødstidspunktet muligvis var i en anden medlemsstat, men som under alle omstændigheder aldrig havde afskåret forbindelsen til sit hjemland, og som forud for sin død bl.a. havde oprettet et testamente i Litauen og efterladt alle sine aktiver til sin arving, en litauisk statsborger, og hvor det på tidspunktet for arvefaldet blev konstateret, at hele boet bestod i fast ejendom, der alene var beliggende i Litauen, og hvor en statsborger i denne anden medlemsstat, nemlig den længstlevende ægtefælle, tydeligt gav udtryk for sin hensigt om at give afkald på alle krav på afdødes bo, ikke deltog i den retssag, der blev anlagt i Litauen, og var indforstået med de litauiske retters kompetence og anvendelsen af litauisk ret — for at være en arvesag med grænseoverskridende virkninger som omhandlet i forordning nr. 650/2012, på hvilken denne forordning finder anvendelse?
- 2) Anses en litauisk notar, der indleder en arvesag, udsteder et arvebevis og udfører andre handlinger, der er nødvendige, for at arvingen kan gøre sine rettigheder gældende, for at være en »ret« som omhandlet i artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 650/2012 ⁽¹⁾, når henses til det forhold, at notarer i deres arbejde overholder principperne om upartiskhed og uafhængighed, deres beslutninger er bindende for dem selv og judicielle myndigheder, og deres handlinger kan være genstand for et søgsmål?
- 3) Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende, anses arvebeviser, der udstedes af litauiske notarer, da for at være retsafgørelser som omhandlet i artikel 3, stk. 1, litra g), i forordning nr. 650/2012, og skal der af den grund fastslås kompetence for så vidt angår udstedelsen heraf?
- 4) Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende, skal bestemmelserne i artikel 4 og 59 i forordning nr. 650/2012 (samlet eller hver for sig, men ikke begrænset til disse artikler) da forstås således, at litauiske notarer har ret til at udstede arvebeviser uden at følge de almindelige kompetenceregler, og at sådanne beviser vil blive anset for officielt bekræftede dokumenter, der også har retlige konsekvenser i andre medlemsstater?
- 5) Skal artikel 4 i forordning nr. 650/2012 (eller andre bestemmelser deri) forstås således, at afdødes sædvanlige opholdssted kun kan fastslås i én specifik medlemsstat?
- 6) Skal bestemmelserne i artikel 4, 5, 7 og 22 i forordning nr. 650/2012 (samlet eller hver for sig, men ikke begrænset til disse artikler) forstås og anvendes på en sådan måde, at det i den foreliggende sag i overensstemmelse med de faktiske forhold, der er beskrevet i det første spørgsmål, da fører til den konklusion, at de pågældende parter var enige om, at retterne i Litauen skulle være kompetente, og at litauisk ret skulle finde anvendelse?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 650/2012 af 4.7.2012 om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser vedrørende arv, og om accept og fuldbyrdelse af officielt bekræftede dokumenter vedrørende arv og om indførelse af et europæisk arvebevis (EUT 2012 L 201, s. 107).